

Hodnocení bakalářské práce Anežky Švarcové *Dvě podoby Karla Kryla*.

Práce nabízí dosti netradiční pohled jak na dění uprostřed písničkářů v šedesátých až osmdesátých letech obecně, tak zejména na dílo toho z nich, jenž byl povýšen (spolu s J. Palachem) událostmi i tužbami generací posluchačů na symbol národního odporu proti jistému politickému režimu přibližně v téže době, kdy byl jiným totalitním režimem popraven chilský kytarista a písničkář Victor Jara (1973). Kryl (navíc publicista zahraničních rádií i zdatný prozaik) je prezentován nikoliv toliko prizmatem poetiky svých písní (textů), ale též prizmatem prózy životního osudu, nelehkého, jímž si prošel, od kolotoče propadáků na někdejší Houpačce manželů Černých (konec let šedesátých) přes nominaci na „srpnové dítě“ po „tragédia národa“ (hořký „návrat – nenávrat“) po listopadu 1989.

K dokonalosti vybroušený klenot posrpnové rezistence je představován z pohledů méně známých, autorka zmiňuje kupříkladu některé z Krylových – možná překvapivých – inspiračních zdrojů (W+V, S+Š, obdiv k Villon, posedlost Rimbaudem, inspirace biblické, tramská píseň, P. Seeger, B. Dylan, Donovan, L. Cohen), předložena je chronologie některých z textů spojovaných s posrpnovou atmosférou, psaných ovšem mnohem dříve hluboko v letech šedesátých, za zvláště cenné považují autorčino uvažování o Krylovi v širším rámci českého folkového či písničkářského prostředí (Porty, Šafrán), zde oceňují zejména až nezvykle fundovanou práci se sekundární literaturou, zejména s knižními texty (tj. nikoliv pouze s internetovými stránkami! – Vl. Vlasák, Př. Houda, J. Vondrák); za nejcennější považují však (s prominutím) onu „křížovou cestu“, jíž si musela projít autorka sama, cestu – zjednodušeně řečeno – od zbožnění k poznání, tj. od téměř laického obdivu k „nedotknutelnému“ idolu přes tápání, rozčarování a snad až k rozhořčení nad jeho kritickými vystoupeními polistopadovými („*Lidé neměli pochopení, proč se Kryl náhle chová tak kriticky...* “) až k nelehkému porozumění: „*Tak proto...* “

Tot' dodnes pro mnohé ona stále neotevřená Krylova „13 komnata“, toť ona jeho „druhá podoba“. A uvažovat nad ní znamená již počátek dotýkání se sociologických i historických kořenů mentality tohoto národa. Odmítání sebeuspokojení, sebechvály, planého řečnění, prázdných gest, rozhořčení nad uniformitou („*Na obou nohách vietnamku a jako komfort hlavu, a na klopě placku, jak psí známku, znak příslušnosti k davu...* “), nad sociální bídou skrytou pod

firmou ČSSR („Když vidím tyhle lidský vraky, třesu se strachem před přízraky, že ze mne jednou bude taky důchodce“), nad prázdným tlacháním o „hrdinství“ („Co mi to říkáte? Že šel bych zas? Rád? Odpověď čekáte? Nasrat, jo, nasrat.“) - to nejsou texty z roku 2018. I toto lze vyčíst z předložené bakalářské práce za texty a za životními osudy jednoho písničkáře.

Chyby, chybičky, omyly – jsou, např. *Bulet m. Bulat* (s. 7), *Ústní nad Labem m. Ústí* (s. 9), *jejich...jejich* (s. 11), občasná záměna kurzivy a standardu (s. 24, 42), celkovou kvalitu práce dle mého názoru však nikterak nemění.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji klasifikovat jako výbornou.

V Plzni 3. 8. 2018

Jiří Staněk